

Arrest

nr. 117 183 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 1 juni 2008 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 26 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

1.3 Op 31 maart 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4 Op 1 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard wordt.

1.5 Op 2 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt.

1.6 Op 21 februari 2012 dient de verzoeker een aanvraag van verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, dit in functie van zijn Nederlandse schoondochter.

1.7 Op 17 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.02.2012 werd ingediend door:

Naam: S(...) Voornaam: D(...) Nationaliteit: Servische om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond niet ten laste te zijn van het OCMW: betrokkene legt een attest voor van het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene van 01.01.2007 tot en met 16.10.2011 ten laste geweest is het van OCMW. Gezien de lange periode dat betrokkene wél ten laste was en de korte periode dat betrokkene niet meer ten laste is van het OCMW, kan niet met zekerheid vastgesteld worden dat betrokkene niet opnieuw ten laste zal vallen van het OCMW en dus van de Belgische openbare overheden.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt als bewijs hiervan één stortingsbewijs voor dd 16.02.2012. Deze datum is te recent om aan te tonen dat betrokkene in minstens de zes maanden voor de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon. Betrokkene legt verder een verklaring op eer van de referentiepersoon voor. Deze verklaring kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs aangezien een verklaring op eer niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden. Tot slot blijkt uit het attest van het OCMW dat betrokkene tot vier maanden voor de aanvraag ten laste was van het OCMW. Bijgevolg kan alleen al daardoor betrokkene onmogelijk in minstens de zes maanden voor de aanvraag ten laste geweest zijn van de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 42 van de vreemdelingenwet en van het beginsel van fair-play.

De verzoeker citeert de toepasselijke wetsbepalingen en licht het middel als volgt verder toe:

“Uit het administratief dossier en uit de faxdatum op de beslissing zelf blijkt dat de beslissing aan de gemeente gefaxt is op 03.10.2012!

Het is totaal ongeloofwaardig dat een beslissing pas na 6 weken aan de gemeente wordt meegedeeld.

De beslissing is bijgevolg NIET genomen op 17.08.2012, maar pas op 03.10.2012.

Er is dus sprake van een antidatering, d.i. het dagtekenen met een vroegere datum dan het document daadwerkelijk werd ondertekend, en bijgevolg een schending van het beginsel van de fair play! Het middel is gegrond.”

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker zich, met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, beperkt tot de loutere vermelding van de schending van deze bepalingen in de aanhef van zijn eerste middel.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Aangezien de verzoeker in zijn betoog ter ondersteuning van het middel nergens verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing artikel 42 van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit zou schenden, kan de Raad niet anders dan vast te stellen dat het middel op dit punt onontvankelijk is.

Wat de aangevoerde schending van het fair-play beginsel betreft, wijst de Raad er op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

De verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet is genomen op 17 augustus 2012, maar op 3 oktober 2012. Het is volgens de verzoeker ongeloofwaardig dat deze beslissing pas na 6 weken aan de gemeente wordt meegedeeld.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat de bestreden beslissing op 3 oktober 2012 aan de verzoeker werd betekend en dat deze betekening vervolgens op 3 oktober 2012 door de diensten van de stad Antwerpen (district Deurne) aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd doorgefaxt. De visie van de verzoeker dat de beslissingsnemers de beslissing pas aan de stad Antwerpen overmaakten op 3 oktober 2012, strookt dan ook niet met de stukken van het administratief dossier. Het betoog van de verzoeker mist feitelijke grondslag. Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de bestreden beslissing op 17 augustus 2012 werd genomen en dat op diezelfde datum aan de burgemeester van Deurne/Antwerpen een schrijven werd gericht met het verzoek om de bestreden beslissing aan de verzoeker ter kennis te brengen. Een schending van het fair-play beginsel, voor zover verzoekers kritiek al met dit beginsel in verband kan worden gebracht, blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Het middel is gegrond.”

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie *obscuri libelli* op. De Raad kan de verweerder hierin volgen. De verzoeker beperkt zich immers tot een loutere verwijzing naar 's Raads arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 en de enkele vermelding dat dit arrest door de Raad van State werd bevestigd bij arrest nr. 220.340, waarna hij uit het arrest van de Raad een aantal overwegingen citeert. Een loutere verwijzing naar en citering uit een arrest van de Raad, zonder ook maar enige verdere toelichting die de bestreden beslissing zelve betreft, kan niet worden gezien als een middel in de zin van artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, zoals besproken onder punt 4.2.

De Raad stelt vast dat de verzoeker nergens verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen of artikel 62 van de vreemdelingenwet zou schenden.

Het tweede middel is dienvolgens onontvankelijk.

4.3 In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit en het materieel motiveringsbeginsel.

De verzoeker citeert de toepasselijke wetsbepaling en licht het middel als volgt toe:

“Indien Uw Raad toch zou oordelen dat de beslissing effectief op 17.08.2012 zou zijn genomen, quod non, had verwerende partij een bijlage 21 moeten overhandigen i.p.v. een bijlage 20. Doordat de gemeente immers verzoeker een F-kaart heeft afgeleverd op 03.09.2012 is de weigeringsbeslissing d.d. 17.08.2012 van de DVZ impliciet maar zeker ingetrokken door de gemeente. Verwerende partij kon dus alleen maar nagaan of het verblijf van verzoeker kon worden ingetrokken middels een bijlage 21 volgens de geldende bepalingen van de vreemdelingenwet.”

Naast de vaststelling dat de verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op impliciete wijze zou zijn ingetrokken door de loutere afgifte van een F-kaart na het nemen van deze beslissing, wijst de Raad er op dat de leer van het parallellisme der vormen niet toestaat dat een beslissing die is genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris, wordt ingetrokken door het gemeentebestuur. Aangezien de beslissingsbevoegdheid van het gemeentebestuur, gelet op het bepaalde in artikel 52, §4, eerste lid van het vreemdelingenbesluit, is uitgeput wanneer hij de aanvraag overmaakt aan de minister *cq.* staatssecretaris en het overeenkomstig artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit ook enkel aan de minister *cq.* staatssecretaris toekomt om de aanvraag ten gronde te weigeren, kan een dergelijke weigeringsbeslissing zoals *in casu* niet door het gemeentebestuur worden ingetrokken, zij het expliciet of impliciet.

Het betoog van de verzoeker mist dan ook feitelijke en juridische grondslag. De verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 54 van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

4.4 In het vierde middel voert de verzoeker de schending aan van het materieel motiveringsbeginsel.

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen. Verzoeker heeft immers wel voldoende aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Het geld dat het OCMW uitbetaalde in de periode november 2009-oktober 2011 bedroeg in totaal slechts 4.076,00 €. Dit bedrag is onvoldoende voor verzoeker om in zijn behoeften te voorzien. Dankzij de financiële steun van zijn zoon en schoondochter heeft verzoeker kunnen overleven. De uitbetaalde bedragen door het OCMW zijn voorschotten en gaan terugbetaald worden door verzoeker.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Met zijn betoog dat het OCMW hem slechts 4.076 euro uitbetaalde, de niet verder gestaafde bewering dat het voorschotten betreft en de hypothetische bewering dat hij deze voorschotten zal terugbetalen, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de verweerder op kennelijk onredelijke of op grond van incorrecte vaststellingen zou hebben geoordeeld dat *“Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond niet ten laste te zijn van het OCMW: betrokkene legt een attest voor van het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene van 01.01.2007 tot en met 16.10.2011 ten laste geweest is het van OCMW.”* In tegendeel, de verzoeker bevestigt dat hij in de periode november 2009-oktober 2011 steun heeft genoten van het OCMW en dus ten laste was van de Belgische openbare overheden.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoeker niet betwist, laat staan weerlegt, dat hij niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, zoals in de bestreden beslissing wordt overwogen. Op grond van dit motief alleen al kan worden besloten om de aanvraag als ascendent van een burger van de Unie te weigeren. Er valt dan ook niet in te zien welk concreet belang de verzoeker heeft bij het middel dat een determinerend en voldoende motief onverlet laat.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het vierde middel is ongegrond.

4.5 In het vijfde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

De verzoeker citeert licht het middel als volgt verder toe:

“Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn zoon en schoondochter en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip *'privéleven'* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu refereert de verzoeker aan een privéleven en een gezinsleven met zijn zoon en Nederlandse schoondochter in België.

Waar de verzoeker terloops ook verwijst naar de rechten op huwelijk, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker is gehuwd of de intentie heeft om te huwen. Op dit punt mist het middel feitelijke grondslag: de verzoeker heeft zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden beroepen op zijn familiebanden met zijn zoon en Nederlandse schoondochter, en geenszins op enige huwelijksband.

Waar de verzoeker betoogt dat de bedoeling van de verweerder hierin ligt hem “*de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren*” en dat deze “*wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren*” een inmenging vormt in zijn privéleven, merkt de Raad op dat in de motivering van de bestreden beslissing enkel wordt aangegeven dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De verzoeker is er niet in geslaagd deze vaststelling te weerleggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook geenszins, en de verzoeker gaat hier verder ook niet concreet op in, dat het doel van de verweerder erin zou bestaan om de verzoeker eender welk verblijfsrecht te weigeren. Los van het aangevoerde gezinsleven met zijn zoon en schoondochter, toont de verzoeker verder ook niet aan welke concreet privéleven hij in België zou hebben opgebouwd dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Wat het aangevoerde gezinsleven met verzoekers zoon en schoondochter betreft, en in zoverre een gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM op zicht van het administratief dossier al kan worden aangenomen nu de verzoeker niet *in concreto* het bestaan van bijkomende banden van afhankelijkheid aantoont die verder gaan dan de gewone affectieve banden tussen de ouder en zijn meerderjarige zoon en schoondochter, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen beëindiging van een bestaand verblijfsrecht betreft. De verzoeker verzocht integendeel om een (eerste) toelating tot een verblijf op het grondgebied. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt. Verzoekers betoog dat de bestreden beslissing een niet toegestane inmenging vormt die strijd is met artikel 8, tweede lid van het EVRM, kan dan ook niet worden aangenomen.

Wel dient te worden nagegaan of er op de verweerder, op grond van artikel 8, eerste lid van het EVRM, een positieve verplichting rustte om de verzoeker toe te laten tot een verblijf in België.

Zoals reeds aangegeven kan uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De verzoeker toont verder, met zijn overwegend theoretisch betoog waarbij op algemene wijze verwezen wordt naar rechtspraak van de Raad van State zonder te concretiseren dat hij zich in een gelijkaardig geval bevindt, niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn zoon en schoondochter in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin met hen te vormen. Onder deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat de verweerder een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van de verzoeker of dat er op de Belgische Staat enige positieve verplichting zou rusten om de verzoeker toe te laten tot een verblijf op het grondgebied op grond van zijn familiebanden met zijn zoon en schoondochter.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vijfde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE